

„Стара българска светиня,
В' Атонска лежишъ пустиня!
Стига, ставай! възтани!
Света длѣжностъ си напомни;
Миру покажи си гласъ,
Страшенъ е дошелъ часъ!
Вѣра ти се колебаѣ,
Злобно Изуйство бѣснѣй!
Българский народъ страдаѣ!
Отъ науки се нуждай!
Мила му утѣха бжди,
Въ помощъ сега му дойди!
Стига, ставай! възтани!
Света длѣжностъ си напомни! *

Българскиятъ народъ бѣ вече влѣзълъ въ пѣтя на своето самосъзнание, а за това говори подетия църковенъ въпросъ, въ борбата на който бѣха вложени мощни народни сили.

Съ разтурването на Охридската патриаршия въ 1767 год. послѣдния и единственъ народенъ оплотъ, паднаха въ ржцѣтъ на самозванитѣ константинополски гърци-фанариоти, български епархии. Има живи свидѣтели между сънародницитѣ ни, които знаятъ тѣхното господаруване. Но това, на което тѣ сж свидѣтели, е само една сѣнка отъ онова фанариотско владичество, подъ което сж живѣли нашитѣ отци и прѣдци въ миналитѣ и прѣдидешитѣ вѣкове. Подъ видъ на духовни пастири, фанариотитѣ по естеството си сж били губители на духовното просвѣщение, сѣятели на духовния мракъ. Всичкия имъ

* Г. С. Раковски, „Нѣколко рѣчи о Асѣню первому“. Българь, 1860.